

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 583/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť L. R., Š., zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 87/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2012 doručená sťažnosť L. R., Š. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. L. Š., Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa

čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 87/2012.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„Ako sťažovateľ som... podal návrh o absolútnu neplatnosť právneho úkonu vedenej na Okresnom súde v Galante pod č. k. 25C/367/2008...

Meritom... návrhu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, pričom návrhom sme žiadali určiť, že nehnuteľnosti... patria do dedičstva po nebohom MUDr. J. R. nar. ... a zomr. ... Dôvodom podania tohto návrhu je, že môj právny predchodca MUDr. J. R. tieto nehnuteľnosti spolu s ďalšími predal kúpnu zmluvou zo dňa 1. 2. 1979 Československému štátu zastúpenému Okresným národným výborom v G. za kúpnu cenu 208.982,- Sk, avšak táto zmluva bola uzatvorená v tiesni za nevýhodných podmienok a pod nátlakom zo strany S. v zmysle ponuky č. 241/1979...

V predmetnej veci bol vynesený rozsudok OS v Galante č. 25C/367/2008-367 zo dňa 13. 12. 2010... v ktorom súd rozhodol tak, že... návrh zamietol...

Proti... rozsudku som podal... odvolanie... v ktorom som namietal, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo malo za následok, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pričom podstatným dôvodom pre podanie tohto odvolania bola tá skutočnosť, že súd neplatnosť právneho úkonu podľa § 37 OZ subsumoval ako relatívnu neplatnosť, hoci v skutočnosti sa jedná o absolútnu neplatnosť právneho úkonu.

Krajský súd v Trnave rozsudkom č. 9Co/87/2012-419 zo dňa 10. 7. 2012 rozhodol o odvolaní tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa... potvrdil...

V... ust. § 37 ods. 1 OZ sú stanovené základné náležitosti týkajúce sa vôle a jeho prejavu, ktoré sú potrebné pre platnosť právnych úkonov. Pokiaľ tomu tak nie je a právny úkon niektorú z týchto náležitostí nespĺňa, teda ide o vadu vôle (právny úkon nebol učený slobodne a vážne), sice takýto úkon vznikol a existuje, avšak je neplatný.

V týchto prípadoch ide o absolútnu neplatnosť právnych úkonov...

Okresný súd Galanta v rozsudku apeluje aj na tú skutočnosť, že v čase uzatvorenia uvedenej kúpnej zmluvy sa nevyžadoval súhlas MNV...

Za podstatnú považujem... skutočnosť, že v roku 1979, t. j. v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy platilo ustanovenie § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka... Pre zmluvy o prevode budovy, ktoré sú v súkromnom vlastníctve a pre zmluvu o prevode alebo najmä poľnohospodárskeho (lesného) pozemku, je potrebný súhlas Okresného národného výboru. Inak sa na zmluvne prevody vecí, ktoré sú predmetom súkromného vlastníctva, sa primerane vzťahujú primerane ustanovenia § 134.

Znenie tohto ustanovenia § 490 ods. 2 OZ ako je vyššie citované bolo menené až s účinnosťou od 1. 4. 1983...“

Sťažovateľ ďalej cituje nálezy ústavného súdu a judikáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), z ktorých vyplýva, že neuplatnenie si nároku v reštitučnom konaní neznamena, že sa nemožno domáhať ochrany vlastníckych práv podľa predpisov občianskeho práva.

Sťažovateľ tiež poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 105/2011, ktorý rozhodol v obdobnej veci tak, že kúpnu zmluvu uzatvorenú bez súhlasu okresného národného výboru považoval za neplatnú.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa L. R., nar. ..., tr. bytom: Š. na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, na prerokovanie bez zbytočných prietahov, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 17 ods. 1 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a slobôd a svojvoľného zbavenia majetku a čl. 17 ods. 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a slobôd, postupom Krajského súdu v Trnave vo veci vedenej pod č. k. 9 Co 87/2012 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje ako protiústavný rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/87/2012-419 zo dňa 10. 7. 2012 a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi L. R. priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd Trnava je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa vo výške 323,50 € (za 2 úkony právnej pomoci /prevzatie, príprava zastúpenia, podanie sťažnosti – jeden úkon á 127,16 € + 7,63 € režijný paušál + 20 % DPH vo výške 26,96 €/), priamo na účet právneho zástupcu JUDr. L. Š...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti

vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonómie poskytuje ústavnému súde príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd navrhovateľa a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 1 a 2 deklarácie postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 87/2012.

Porušenie uvedených základných a iných práv vidí sťažovateľ v tom, že krajský súd a aj Okresný súd Galanta (ďalej len „okresný súd“) rozhodli nesprávne, keď okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 367/2008-367 z 13. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a krajský súd rozsudkom č. k. 9 Co 87/2012-419 z 10. júla 2012 (ďalej len „rozsudok

krajského súdu“), ktorým rozsudok okresného súdu potvrdil, posúdili kúpnu zmluvu z 1. februára 1979 (ďalej len „kúpna zmluva“) uzatvorenú medzi právnym predchodcom sťažovateľa a československým štátom ako platnú napriek tomu, že podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatná, lebo nebola uzatvorená slobodne, pričom súdy posúdili túto neplatnosť ako neplatnosť relatívnu napriek tomu, že ide o neplatnosť absolútnu, a tiež nie je platná preto, lebo k nej nebol daný súhlas okresného národného výboru, ktorý v čase uzatvárania predmetnej kúpnej zmluvy bol podmienkou jej platnosti.

V nadväznosti na citovaný výňatok z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd upriamuje pozornosť na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, čo urobil aj krajský súd.

K námietkam sťažovateľa, že kúpna zmluva je neplatná podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom ide o neplatnosť absolútnu, a nie relatívnu, zaujal stanovisko v odôvodnení svojho rozsudku už okresný súd a uviedol: *„V tomto konaní nebolo preukazované, že by bola zmluva absolútne neplatná z dôvodov uvedených v § 37 až § 40 Obč. zákonníka vyššie citovaných. Právny úkon nie jej urobený slobodne (nedostatok slobody vôle), ak účastník koná pod nedovoleným nátlakom za strany druhého účastníka, alebo aj zo strany tretej osoby, ak o tom druhý účastník vedel a aj to využil. Takýmto nátlakom môže byť priame fyzické donútenie alebo bezprávná vyhrážka. Pri fyzickom donútení je vôľa konajúceho účastníka nahradená vôľou donucovateľa. Bezprávná (protiprávná) vyhrážka je psychické donútenie takej intenzity, že vzbudzuje dôvodný strach u konajúceho účastníka. Upozornenie na možnosť vyvlastnenia nehnuteľnosti v spoločenskom záujme nie je možné hodnotiť v danom prípade o bezprávnou vyhrážku. Je potrebné prisvedčiť odporcovi, že na základe napadnutej zmluvy nadobudol kupujúci vlastníctvo k majetku uvedenému v zmluve za ktorý aj riadne zaplatil v celom rozsahu a podľa znaleckého odhadu. Je možné pripustiť, že právny úkon na strane predávajúceho bol vykonaný v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, čiže by mohlo ísť o relatívne*

neplatný právny úkon (§ 49 a OZ). Uplatnenie si nárokov z tohto relatívne neplatného právneho úkonu, ako majetkové právo, podlieha premlčaniu v lehote 3 rokov (§ 101 a nasl. OZ). Práve s poukazom na toto zákonné ustanovenie bolo možné v súlade so zákonom č. 87/1991 Zb. uplatniť si právne nároky z relatívne neplatného právneho úkonu (§ 6 ods. 1, písm. g/) v lehote 6 mesiacov od 1. 4. 1991 u povinnej osoby a v lehote 1 roka od účinnosti zákona na súde. Obe tieto lehoty sú prepadné a už dávno pred podaním tohto návrhu uplynuli.“

Je zrejmé, že z rozsudku okresného súdu nevyplýva, že by okresný súd posúdil namietanú neplatnosť kúpnej zmluvy z dôvodov podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako neplatnosť relatívnu, ako to sťažovateľ v sťažnosti uvádza. Kúpnu zmluvu posudzoval z hľadiska absolútnej neplatnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak dospel k záveru, že bola uzatvorená slobodne, a tento svoj názor dostatočne odôvodnil.

Krajský súd vo svojom rozsudku okrem iného uvádza: „Čo sa týka tvrdenia absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu existencie bezprávnej vyhrážky resp. tiesne a nátlaku súd prvého stupňaospel k záveru, že toto nebolo preukázané. Upozornenie na možnosť vyvlastnenia nehnuteľnosti v spoločenskom záujme nie je možné hodnotiť v danom prípade ako bezprávnu vyhrážku. Na základe napadnutej zmluvy nadobudol kupujúci vlastníctvo k majetku uvedenému v zmluve, za ktorý aj riadne zaplatil v celom rozsahu podľa vyhotoveného znaleckého posudku. Pokiaľ by bolo možné dospieť k právnemu záveru, že na strane predávajúceho bol úkon vykonaný v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok, toto by sa vzťahovalo pod neplatnosť relatívnu podľa ustanovenia § 49a Občianskeho zákonníka a uplatnenie si nárokov z tohto relatívne neplatného právneho úkonu ako majetkové právo podlieha premlčaniu v lehote 3 rokov podľa ustanovenia § 101 a nasledujúce Občianskeho zákonníka.

S poukazom na citované zákonné ustanovenie bolo možné v súlade so zákonom č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách uplatniť si právne nároky z relatívne neplatného právneho úkonu v lehote 6 mesiacov od 01. 04. 1991 u povinnej osoby a v lehote 1 roka od účinnosti zákona na súde. Obe tieto lehoty sú prepadne a to pred podaním tohto návrhu. Zároveň prihliadol na skutočnosť, že súd o reštitučnom návrhu navrhovateľa už

právoplatne rozhodol a nie je možné posudzovať dôvody určenia neplatnosti zmluvy v zmysle ustanovení zákona č. 87/1991 Zb...

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, svoje rozhodnutie náležite, podrobne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa i s jeho odôvodnením v súvislosti so návrhu zamietnutím vo veci samej a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.“

Vo svojej doterajšej judikatúre v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd poukázal práve na citovanú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu a v plnom rozsahu sa stotožnil s jeho tam vyjadreným právnym názorom a odôvodnením, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, že kúpna zmluva je neplatná, pretože chýbal súhlas okresného národného výboru, ústavný súd poukazuje na ďalšiu časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, kde je uvedené: „Predmetom konania je ustálenie režimu prevodu nehnuteľnosti, ktoré mal právny predchodca navrhovateľa previesť kúpnu zmluvou zo dňa 01. 02. 1979 Československému štátu zastúpenému Okresným národným výborom v G. Navrhovateľ v konaní odvodzuje návrh na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po MUDr. J. R. od neplatnosti kúpnej zmluvy pre rozpor so zákonom. Predbežnou

otázkou je teda ustálenie skutočnosti, či kúpna zmluva bola úkonom platným. Súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení precízne a právne správne odôvodnil svoje závery spejúce k určeniu, že kúpna zmluva bola platná a vlastníctvo tak riadne prešlo na nadobúdateľa, odvolací súd len na umocnenie presvedčivosti právnej argumentácie poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu ČR, ktorá vychádza zo spoločného právneho základu (právna úprava jedného spoločného štátu z obdobia totožného s prejednávanou vecou, napr. rozsudok NS ČR č. k. 22Cdo 91/2000 zo dňa 23. 01. 2002, rozsudok NS ČR č. k. 22Cdo 122/2001 zo dňa 02. 09. 2002). Po účinnosti novely Občianskeho zákonníka č. 131/1982 Zb. (t. j. po 01. 04. 1983) k zmluve o prevode poľnohospodárskeho pozemku do socialistického vlastníctva uzavretého v roku 1979, nebolo podľa ust. § 507a a § 490 ods. 2 potrebné udelenie súhlasu ONV. Vzhľadom k tomuto nemohla ani nastúpiť zákonná domnienka o odstúpení účastníkov od zmluvy podľa ust. § 47 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení uvedenej novely. Podľa ust. § 490 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka v znení platnom v dobe uzavretia predmetnej zmluvy zo dňa 07.06.1979, teda v znení pred novelou vykonanou zák. č. 131/1982 Zb., k zmluve o prevode budovy, ktorá je v súkromnom vlastníctve a k zmluve o prevode nájmu poľnohospodárskeho (lesného) pozemku je potrebný súhlas okresného národného výboru. Novelou vykonanou zák. č. 131/1982 Zb. bolo toto ustanovenie zmenené tak, že k zmluve o prevode budovy, ktorá je v súkromnom vlastníctve a k zmluve o prevode alebo nájme poľnohospodárskeho (lesného) pozemku je potrebný súhlas národného výboru, pokiaľ nejde o prevod do socialistického spoločenského vlastníctva. Podľa ust. § 507a ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení uvedenej novely, pokiaľ nie je uvedené inak, riadia sa ustanoveniami tohto zákona aj právne vzťahy vzniknuté v dobe od 01. 04. 1964 do 01. 04. 1983. Uvedené ustanovenie zakotvilo tzv. pravú retroaktivitu zákona č. 131/1982 Zb. tak, že na vzťahy medzi účastníkmi bolo možné naďalej aplikovať ust. § 490 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení tejto novely. Prává spätná pôsobnosť sa vzťahovala i na ust. § 47 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého platí, že pokiaľ zákon ustanoví, že v zmluve je potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, je zmluva účinná týmto rozhodnutím.“

Z rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že krajský súd sa taktiež vysporiadal aj s druhou námietkou sťažovateľa týkajúcou sa tvrdenia o potrebe súhlasu okresného národného výboru ako podmienke platnosti kúpnej zmluvy.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Sťažovateľ polemizuje s právnymi závermi okresného súdu i krajského súdu a trvá na svojich námietkach, ktoré uviedol už v odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Staví tak ústavný súd do pozície ďalšej prieskumnej inštancie v systéme všeobecného súdnictva. Táto úloha však ústavnému súdu neprináleží. Úlohou ústavného súdu je poskytovať ochranu základným právam a slobodám, ktoré sú chránené ústavou a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, a skúmať tak, či napadnutým rozsudkom krajského súdu neboli porušené základné a iné práva, ktoré sťažovateľ v sťažnosti namieta.

Na základe sťažnosti sťažovateľa ústavný súd posúdil rozsudok krajského súdu a dospel k záveru, že základné a iné práva sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, neboli porušené. Krajský súd, resp. okresný súd sa námietkami, ktoré sú predmetom sťažnosti, zaoberali a odôvodnenie rozhodnutia opreli o konkrétne ustanovenia Občianskeho zákonníka a právne závery rozsudkov okresného súdu a krajského súdu sú v súlade so zisteným skutkovým stavom.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na rôzne rozhodnutia ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), z ktorých vyplýva, že popri nároku na vydanie vecí podľa reštitučných predpisov nie je vylúčené uplatniť si nárok na ochranu vlastníckeho práva žalobami na vydanie vecí, resp. na určenie vlastníctva, je potrebné uviesť, že ako z rozsudku okresného súdu vyplýva, sťažovateľ, resp. jeho právni predchodcovia si nárok na vydanie vecí, ktoré boli predmetom konania, uplatnili už v reštitučnom konaní, v ktorom neboli úspešní. Žalobu sťažovateľa však okresný súd a krajský súd nezamietli z dôvodu, že si mal svoje nároky uplatniť v súlade s reštitučnými predpismi, resp. že si ich už uplatnil, ale preto, že kúpnu zmluvu, ktorou nadobudol

československý štát vlastníctvo k nehnuteľnostiam, neposúdili ako neplatnú na rozdiel od právneho názoru, ktorý prezentuje sťažovateľ.

Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že najvyšší súd rozhodol v obdobnej veci týkajúcej sa neplatnosti kúpnej zmluvy podľa § 39 Občianskeho zákonníka odlišne, je potrebné uviesť, že ústavnému súdu primárne neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto aj v prípadoch, ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2012